

Нели

19 юли 1955

*Руло от месо и овесено брашно**

500 грама мляно месо (от бута, от гърдите или кайма), 1 чаша чист смлян овес, 1 средно голяма глава лук, 1 ½ чаена лъжичка сол, ½ чаена лъжичка червен пипер, 1 чаша мляко или вода, 1 разбито яйце.

Смесете всички съставки, омесете тестото и го разстелете в тенекиена форма за хляб или руло, като печете на ниска температура (150 градуса C) за 45 минути. Сервирайте топло или студено. Една консерва концентрирана домати е приятна добавка към всяко руло от месо.

Нели Мърдок закопча дочените си панталони, които обухаше само когато излизаше да работи в градината, тъй като съпругът ѝ Ричард настояваше да носи поли, и потупа червено-бялата кутийка „Лъки“ върху ръката си. Извади тънката цигара и я запали, после седна до кухненската маса на един от новите си столове – яркосин, като яйце на червеношийка или като безоблачно лятно небе. Запуши, докато разглеждаше последния брой на *Журнал за жената и дома*. Ричард се опитваше да я накара да премине на дъвка (той беше наследил бизнеса с дъвки от баща си – Ричард Мърдок), или поне да пуши „Лъки“

* Рецептата е вдъхновена от *Purity Cookbook* (издание 1945). – Б. пр.

с филтър, за които се предполагаше, че не са толкова вредни за здравето. Но Нели мразеше мляскането, което се чува при дъвченето на дъвки, и предпочиташе своите си цигари. Харесваше ѝ как пушенето променя гласа ѝ – правеше го малко по-дрезгав и със сигурност много по-интересен, когато пее. Тя имаше прекрасен глас, макар че използваше този божи дар единствено в банята, в черквата и когато се занимаваше с цветята в градината. Цигарите с филтър със сигурност щяха да премахнат дразненето в гърлото ѝ, както твърдеше докторът и рекламите в списанията. Но тя не искаше това.

Забърса една люспа тютюн от езика си и спря поглед върху колонката *Може ли този брак да бъде спасен*. Прочете трите гледни точки: на съпруга, на съпругата и на терапевта. Съпругът Гордън бе затруднен финансово и се дразнеше силно, защото жена му продължаваше да харчи пари за покупки като скъпи пържоли за вечеря, и очевидно не забелязваше притесненията му. Съпругата Дорис се чувстваше пренебрегната от него и от мълчанието му, затова приготвяше скъпи стекове, опитвайки се да повдигне настроението му и да го направи щастлив. Нели се размърда на стола, скръсти крака и дръпна дълбоко от цигарата, обмисляйки какъв съвет би предложила на тази двойка, която бе „маринована“ в брака си вече повече от десетилетие. Първо, щеше да каже на съпругата да спре да готви една седмица и да види как ще се отрази това върху стреса на мъжа ѝ. Второ, щеше да предложи на съпруга да сподели с жена си тревогите, които го измъчват, вместо да мълчи и да очаква от нея да прочете мислите му.

След което прегледа набързо съвета, който даваше терапевта: *Дорис трябва да разбере, че нейните скъпи вечери само влошават положението и увеличават тревогите на бедния Гордън, което съответно рефлектира върху нея. От Гордън не трябва да се очаква да каже на Дорис какво го тревожи и как се чувства... Тя би трябвало да се досети и да знае. Така както всяка добра съпруга трябва да знае.*

Ама защо всяка добра съпруга трябва да знае!?! Точно обратното на онова, което тя смяташе!

Нели – всъщност госпожа Ричард Мърдок, почти от една година симпатизираше на тежкото положение, в което се намираха Дорис и Гордън, но със сигурност никога не би написала и помолила за съвет. От момента, в който Ричард (който бе единнайсет години по-голям от нея), я дръпна от тълпата в нощния клуб и обяви, че ще му стане жена, тя се чувстваше наистина щастлива. Той може и да не бе толкова привлекателен, колкото съпрузите на приятелките ѝ, нито толкова отдаден на семейството, но със сигурност имаше специален чар. Онази нощ Ричард буквално я вдигна във въздуха, когато я прегърна и заведе на своята маса, след като разбра, че тя има рожден ден – двайсет и първият. Поръчваше скъпо шампанско и я заливаше с обожание, а тя бе леко пийнала и тотално очарована. През двете години брак с него тя откри, че не е толкова безупречен (има ли въобще такъв мъж на света?), но поне се грижеше за семейството и сигурно щеше да бъде прекрасен баща. Какво повече би трябвало да очаква една жена от съпруга си?

Смачка цигарата и си наля чаша лимонада. Времето минаваше. Трябваше да се захване с вечерята. Ричард бе помолил за нещо по-леко тази вечер, тъй като имаше проблеми със стомаха. От няколко години страдаше от ужасни киселини, което продължаваше и до днес. Тази седмица имаше голяма разпродажба на мляно месо за хамбургери и тя купи повече, за няколко ястия. Ричард ѝ бе казал да не пести парите, но Нели не беше възпитана да харчи безразборно, тъкмо обратното. Въпреки приличното наследство на мъжа си, което стана тяхно след като майка му почина само четири седмици след сватбата им, Нели продължаваше да се пазари и го правеше при всеки удобен случай.

Тя взе от лавицата майчината си „библия“ – *Готварска книга за модерната домакиня*, която бе поомачкана от употреба. Страниците ѝ бяха покрити с петна и лекета от сосове и храни. Припявайки високо песента на Елвис Hound Dog*, отпи от

---

* „Хрътката“ – песен на Елвис Пресли, 1956 г. – *Б. пр.*

лимонадата и прелисти книгата, докато намери онова, което търсеше – страницата беше прегъната и често използвана. *Руло „Стефани“ с овесено брашно*. До списъка с продукти майка ѝ бе написала забележка *Добра за храносмилането*.

Остави книгата на плота, изпи лимонадата и реши, че е време да излезе в градината, преди денят да си отиде съвсем. Навън беше знойно и горещо, така че една шапка на главата би била мъдро решение. Но Нели обичаше топлината на слънцето върху лицето си. Луничките, които се образуваха това лято, сигурно щяха да ужасят свекърва ѝ, която харесваше и ценеше високо безупречната кожа на жената. Слава богу, Грейс Мърдок, на която човек не можеше да угоди, вече не бе наоколо да досажда със своите мнения и мърморене. Така че тя излезе навън гологлава.

Обичаше градината си и градината я обичаше. Съседките ѝ завиждаха за цветята, които цъфтяха по-рано от техните и оставаха отрупани с цветове дълго след като всички останали трябваше да подрежат своите и да признаят, че без значение какви усилия полагат, не могат да отгледат цветя като тези на Нели Мърдок.

Въпреки че умираха от желание да научат тайната, тя твърдеше, че няма такава – просто времето за подкастриране и садене трябва да бъде избрано правилно и човек да знае кои цветя обичат слънце, а кои – влажни и сенчести места. Няма нищо извънредно и необикновено, обичаше да казва. И все пак това не бе цялата истина. От съвсем ранна възраст Нели цапаше ръцете си с пръст и работеше в градината заедно с майка си – Елси Суон, която прекарваше повече време при своите растения, отколкото в компанията на хора.

През топлите месеци майка ѝ бе весела, забавна и дори участваше в живота на дъщеря си. Но когато в края на лятото цветята увехнеха и се превръщаха в маса кафява тор, покриваща почвата в градината, Елси се затваряше в себе си и никой не можеше да общува с нея. Така Нели намрази студените месеци (мразеше ги и до днес). Майка ѝ седеше безучастно, със стъклени очи до кухненската маса, без да забележи как малката ѝ дъщеря се опитва да поддържа домакинството, за

да спаси семейството. И да попречи на своя лош баща да ги напусне така, както дядо ѝ бе напуснал майка ѝ и баба ѝ преди години.

През светлите проблясъци между мрачните периоди, Елси научи дъщеря си на всичко, което знаеше за градинарството и готвенето. За кратко време нещата изглеждаха добре, след което, когато паднеше снегът и дните ставаха дълги и сиви, тя отново се затваряше в себе си. Нели и майка ѝ бяха сплотен, неразбиваем отбор, особено след като баща им ги напусна и намери радост при една по-млада, не толкова объркана жена, която очевидно бе по-склонна да задоволява прищевките му.

Между гърдите ѝ, стегнати в сутинена, се стичаше пот, която се събираше във вдлъбнатината на корема и гънките зад коленете. Може би трябваше да обуе шорти. Замисли се дали да се върне и да смени панталоните. *Всъщност какво значение има – помисли си. – Тази горецина е полезна.* Тя пееше тихо на растенията. Спря да погали пурпурните венчелистчета на току-що посадената „монарда“* – любимото цвете на колибри-те. *Растението също се нуждае от ласка и нежност, може и песничка, Нелка* обичаше често да казва майка ѝ. Нели нямаше толкова нежни пръсти като тези на Елси, но се научи да обича цветята.

След като посади семената и погали цветята, тя се погрижи за няколко билки, откъсна един стрък магданоз и го поднесе към носа си – ароматът му беше свеж, силен и прекрасен.

След като се прибра в кухнята, изми и нарязва магданоза и го прибави към каймата, заедно с щипка изсушени билки, които растяха в градината и които тя съхраняваше в шейкър за сирене в бюфета. От време на време поглеждаше в рецептата, за да е сигурна, че не пропуска нещо. Въпреки че бе правила тази рецепта поне дузина пъти, предпочиташе да следва указанията прецизно. Знаеше, че в резултат щеше да се получи идеално изпечено руло от кайма с кафява коричка отвън и сочно отвътре. Точно както го обичаше Ричард.

---

* Монарда – билка, други имена: пчелен балсам, див бергамот, дива мента. – Б. пр.

Надяваше се стомахът му да се е оправил. Сутринта не успя да изяде дори закуската си. Може би чай от копър и мента щеше да му помогне – студен, с лед, защото той не обичаше горещите напитки. Докато режеше няколко ментови листенца, тя си тананикаше, пригласяйки на радиото, и се надяваше Ричард да не закъснее отново. Беше в приповдигнато настроение, благодарение на добрите новини и нямаше търпение да ги сподели с него.